

BARCELONA: Via Laietana 57, 4t 3a 08003. Tel 93 317 31 51 e-mail sindicat@catcac.cat
GIRONA: Gran Via Jaume I, 9, 3r Tel 972221588 e-mail girona@catcac.cat
LLEIDA: Av. Catalunya, 2 25002. Tn. 973 26 79 83 e-mail lleida@catcac.cat
TARRAGONA: Av. Ramon i Cajal, 52, 1r 43005 Tn. 977 226511 e-mail tarragona@catcac.cat

març 2014
www.catcac.cat

Dos milions de persones reclamen dignitat en un dia històric

Les Marxes de la Dignitat 22M han aconseguit superar totes les expectatives. Dos milions de persones han abarrotat els carrers de Madrid exigint “Pa, treball i sostre” en una festa de la democràcia i del poble.

Madrid, 22 de març de 2014

Les Marxes de la Dignitat 22M han aconseguit inundar aquesta tarda el centre de Madrid amb una massiva marea obrera i ciutadana. Dos milions de persones han abarrotat els carrers de Madrid. Quan la capçalera avançava per Cibeles, el Passeig de Recoletos i la Plaça Colón estaven completament plens de gent. En aquest moment la cua de la manifestació encara no s'havia mogut d'Atocha.

Malgrat els obstacles que el Govern ha anat posant en el camí per impedir l'èxit de la mobilització, s'ha demostrat que “Sí es pot”, s'ha demostrat que el poble no vol més retallades, que no vol pagar un deute dels bancs a costa dels drets socials.

El 22M ha agraït l'extraordinari acolliment del poble de Madrid que s'ha llançat al carrer no només a aplaudir aquest matí a les diferents columnes que es dirigien cap a Atocha sinó que a més s'ha sumat massivament a la manifestació.

Després d'arribar a Colón la periodista Olga Rodríguez i l'actor Willi Toledo van llegir el manifest de la marxa de la dignitat que plantejava superar aquest sistema que crea desigualtat i aquest règim del 78 ple de corrupció.

Després de la lectura del manifest, les diferents intervencions de les 10 columnes han posat el valor la defensa dels drets socials i els serveis públics, d'una ocupació decent, de la renda bàsica, del dret a l'habitatge i han criticat les retallades i exigint que es vagi el Govern del PP i tots els governs que executen les polítiques de la Troica.

Després de les intervencions es va donar pas un acte musical amenitzat pel "cantaor" Manuel Gerena i la Solfónica de Madrid.

Disturbis

Precisament, sobre les 20.15 h., quan començava l'actuació de la Solfónica es van començar a produir càrregues policials al carrer Gènova. Dos o tres encaputxats, aliens a la manifestació, que va anar absolutament massiva i pacífica, van tirar uns petards prop del cordó policial que protegia la seu del PP amb la finalitat de provocar a la policia. El dispositiu policial en un exercici d'inaudita irresponsabilitat professional va procedir llavors a carregar cap a Colón quan es desenvolupava l'acte final de la manifestació i amb una plaça plena de famílies.

Malgrat els reclams que se li va fer des de la megafonia a la policia en el sentit que estava interferint un acte legal, aquesta va continuar carregant en adreça cap al Passeig de Recoletos que estava completament ple de persones pacífiques que no tenien res a veure amb els quatre provocadors parapolicials de sempre. Així mateix, quan encara no havia conclòs l'acte, un nou dispositiu policial es va desplaçar des del carrer Jorge Juan per tallar en dos la manifestació, aïllant per complet els milers de persones que seguien l'acte en Colón de les desenes de milers que no havien pogut arribar a Colón i que seguien avançant pel Passeig de Recoletos.

Les marxes de la Dignitat 22M han responsabilitzat als comandaments del dispositiu policial i a la Delegada del Govern dels disturbis ocorreguts. Segons manifestacions de portaveus de la marxa: *"no només no han protegit una manifestació legal, no només no han protegit els drets fonamentals, com era la seva obligació, sinó que han carregat de forma innecessària i abusiva contra milers de persones pacífiques, interferint un acte legal"*.

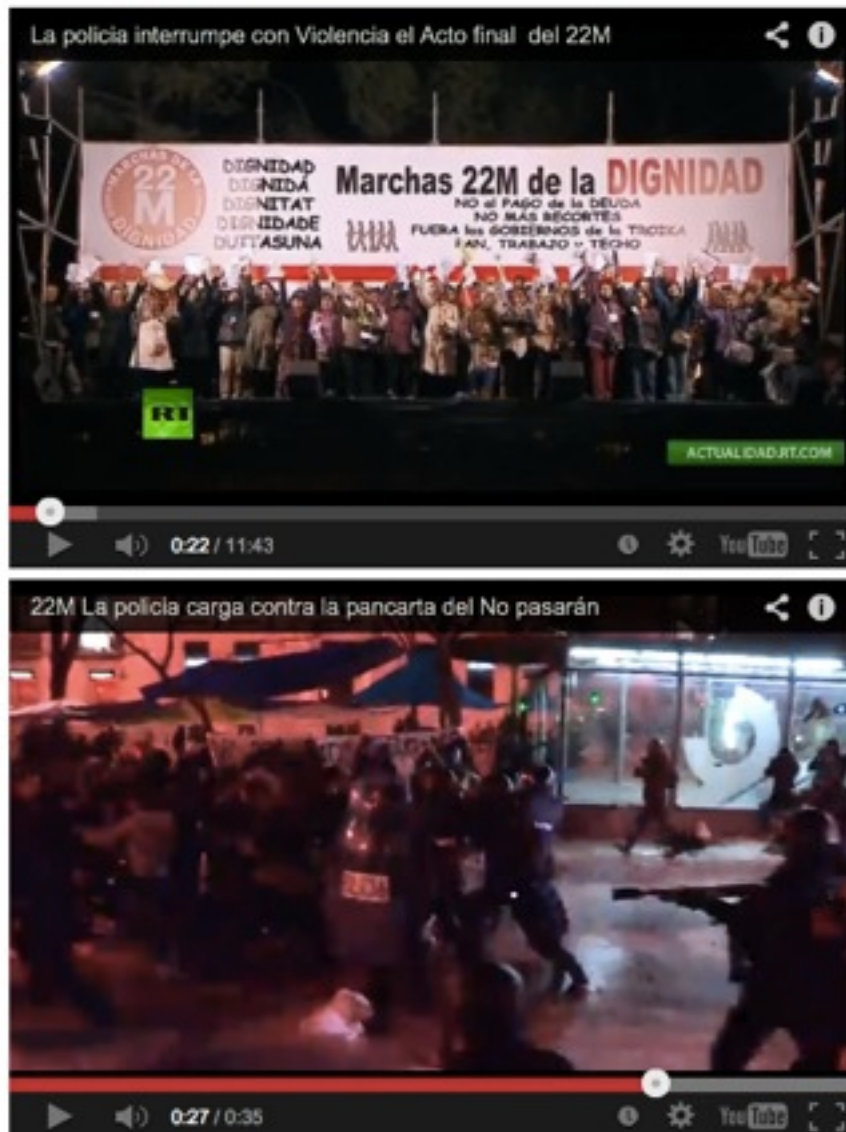
La Sra. Cifuentes ha demostrat una vegada més que no creu en les llibertats i la democràcia i ha organitzat aquest muntatge policial per justificar la repressió i intentant convertir una mobilització massiva i pacífica en un problema d'ordre públic.

Coordinadora estatal de la Marxa de la Dignitat

fotos de la marxa [aquí](#) i [aquí](#)

CRÒNICA D'UNA "marxista"

Eren les 23.30h de divendres i arribava a la Plaça Catalunya. Hi havia autocars per tot arreu i no tenia clar quin era el meu. Quins nervis! Quan el vaig trobar i em vaig instal·lar, vaig observar que hi havia una eufòria continguda. Fins la 1 no sortíem. L'espai era reduït, autocar

“low cost”. Vaig aconseguir dormir una mica, però llavors vam fer la paradeta. Allò va ser increïble. Autocars per tot arreu, no els vaig comptar, perquè només vaig pensar en la cua que trobaria per fer qualsevol cosa. Però, la parada em va portar una gran alegria: vinga trobar cares conegudes i salutacions aquí i allà i trobar a gent que no esperava. Em vaig desvetllar de cop! I seguim viatge.

A les 9h arribem a Madrid i aparquem al barri de Sant Blas on es reunia la columna nord-est i rebia als caminants. Estirar-nos per desfer el 4 del nostre cos i començar a caminar –ja no parariem en tot el dia- per anar al punt de trobada, primer objectiu.

Ja no sé l'hora, cap a les 11.30 crec, arribaven els caminants (alguns venien des de Barcelona) amb cara de felicitat. Vam rebre alguns companys, que ens van explicar que durant tot el viatge els havien tractat molt bé, i que estaven cansats però molt emocionats.

Com que erem moltíssims per tot arreu, era impossible poder entrar en un bar a prendre un cafè o cobrir les necessitats bàsiques, una agonia.

El dinar, al parc i tot seguit, a caminar, a travessar Madrid per arribar a Atocha a temps de incorporar-nos a la Marxa amb la resta de columnes d'arreu de l'Estat Espanyol.

A les 13.30 aprox comencàvem a caminar i ja no vam parar fins les 21h que havíem de tornar a Sant Blas per tornar a agafar els autocars.

Quan anàvem travessant Madrid, la gent es concentrava a les voreres i ens aplaudia i ens deia: Ahora nos vemos! I nosaltres, cridant les consignes sense parar i cantant les cançons de sempre, les d'abans, perquè, per desgràcia, com deia un marxista “Franco ha vuelto” i l'hem de fer fora, no podem deixar que es quedi. I seguíem caminant, les 15h, i encara semblava que ens faltava molt, i acceleràvem el pas. I ocupàvem Madrid amb les nostres banderes catalanes i independentistes i republicanes i de les organitzacions, sindicats alternatius i de base, com el nostre, i moviments socials i plataformes ciutadanes i plataformes d'aturats i organitzacions d'immigrants i dones i homes i nens i nenes i ... cridàvem totes les consignes, perquè no hi ha reivindicació que no estigui en perill; la dignitat dels treballadors i treballadores, dels ciutadans i ciutadanes està en joc.

Quan finalment ens vam unir amb la Marxa, quan vam estar entre tota la marea humana, jo vaig sentir que la Marxa només havia de ser un principi i vaig sentir-me feliç de ser a Madrid en aquell moment, per a mi històric. I no volia que acabés! Però, quan vam aconseguir arribar a Colon, vam haver de marxar corrents per no perdre l'autocar de tornada i amb tot el cansament tornar a enfrontar una nit d'autocar low cost.

A l'arribar als autocars, ens vam assabentar de les càrregues policials i vam temer pels companys i companyes que es quedaven a Madrid per seguir amb les assemblees.

Companys i companyes, avui jo vull fer-vos partícip de la meva experiència, perquè no vull que una vegada més es quedi tot en l'anècdota dels disturbis, no vull que se surtin amb la seva. Fem córrer la veu! La marxa va ser un clam en contra les polítiques repressores! Tornem a dir

NO PASSARAN!

Assumpta Barbens, Marxista

sindicat@catac.cat
www.catac.cat